

Anita Verkerk

IN VUUR EN VLAM

HOT Romance

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Cupido Hot Romance 18+

In Vuur en Vlam

Deze erotische bundel bevat:

- * De Zwarte Ridder
- * Het Ijsmeisje
- * De Vliegende Hollander

ISBN 978-94-6204-132-5
CUPIDO – GROOT 031

In het Engels geschreven door: Anita Verkerk
Uit het Engels vertaald door: Adriana van Erve
Bewerking vertaling: Anita Verkerk

© 2015 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hallo allemaal,

De drie zinderende erotische sprookjes die in 'In Vuur en Vlam' zijn opgenomen, heb ik destijds in het Engels geschreven in opdracht van mijn Amerikaanse uitgever New Concepts Publishing.

De romances werden in de USA enthousiast ontvangen, kregen lovende recensies en wonnen diverse prijzen. Ook op dit moment zijn ze wereldwijd nog steeds een groot succes.

Van mijn Nederlandse fans kreeg ik steeds vaker het verzoek om deze pittige verhalen ook in het Nederlands uit te brengen.

Daarom heb ik ze laten vertalen door Adriana van Erve en daarna heb ik ze zelf uitvoerig bewerkt, zodat er nu weer een echte Nederlandse 'Anita Verkerk' voor u ligt.

Ik hoop dat u van de verhalen net zo zult genieten als mijn Engelstalige lezeressen over de hele wereld. Veel leesplezier!

Liefs,

☺ Anita

INHOUDSOPGAVE:

De Zwarte Ridder 7

Het Ijsmeisje 97

De Vliegende Hollander 247

De Zwarte Ridder

Anita Verkerk

Uitgeverij Cupido

HOT Romance

DE ZWARTE RIDDER - HOOFDSTUK 1

“Nee!”

Prinses Esmeralda stampte met haar zilveren schoentje op het kostbare Perzische tapijt en balde haar vuisten. “Nee,” herhaalde ze. “Ik trouw niet. Je kunt me niet dwingen, vader.”

Koning George rechtte zijn rug en keek naar zijn vrouw, koningin Leonore, die op de gouden troon naast hem zat.

Leonore haalde haar schouders op en koning George draaide zijn gezicht weer terug naar zijn rebellere dochter.

“Je zult wel moeten, mijn kind,” zei hij en er klonk medelijden door in zijn stem. “Dit koninkrijk heeft een erfgenaam nodig.”

“Ik ben je erfgenaam,” snauwde Esmeralda. “Ik ben de kroonprinses.”

“En daarom moet je ook een echtgenoot nemen,” legde koningin Leonore uit. “Je vader wordt ouder en...”

“Ik heb meer dan genoeg van die onzin gehoord, moeder.” Esmeralda spuugde de woorden bijna uit. “Ik zal nooit trouwen. Punt uit. Ik wil geen vieze

man die... die..."

Ze greep haar lange rokken bij elkaar en rende de troonkamer uit. Ze probeerde zelfs om de zware eikenhouten deur met een klap achter zich dicht te gooien, maar dat werkte helaas niet.

"Ze is ook zo koppig," hoorde ze haar vader verzuchten.

Met gespitste oren boog ze haar hoofd naar de deur.

"Ze wordt morgen achttien," klonk haar moeders stem. "Prins Arnulf van de Schotselandsen wil niet langer wachten."

Esmeralda beet op haar onderlip. Ze wilden haar echt dwingen om met die vent te trouwen. Maar zij wilde geen echtgenoot. Ze wilde geen man die haar overal zomaar mocht aanraken. Een vent die alles met haar kon doen wat hij maar wilde...

Haar buik trok samen van pure ellende. Misschien moest ze maar een eindje gaan paardrijden om een beetje af te koelen en na te denken.

* * *

Ze draaide zich om, liep naar de stallen en zadelde haar zwart-witte Appaloosa met snelle en gejaagde

bewegingen. Binnen een paar minuten zwaaide ze zichzelf in het dameszadel, reed het lage stalgebouw uit en spoorde het paard aan tot een langzame draf. Buiten rook het naar bloeiende rozen en paarse lavendel.

“Hoogheid, stop!” hoorde ze een staljongen achter zich roepen. “Het is niet veilig om er alleen op uit te gaan. Er zijn bedelaars en rovers in het woud.”

“Huh, bandieten...” Esmeralda trok een pruilmondje. “Ik kan ze wel aan. Ik ben al groot.” Ze wist dat de staljongen haar antwoord niet hoorde, maar wat maakte het uit? Ze móést er in haar eentje op uit. Ze moest over deze ellendige situatie nadenken.

Oké, ze zou de trouwdag op zich best leuk vinden. Natuurlijk zou ze gekleed zijn in de mooiste japon die ze ooit had gedragen. Dat was leuk. Ze hield van lange romantische jurken en van dansen tot haar voeten pijn deden. Maar na het feest zou de ellende beginnen.

Een man – haar echtgenoot – zou haar vertellen dat ze haar kleren moest uittrekken. Alles, óók haar ondergoed. Ze zou voor hem staan. Naakt. En hij... Er kroop een huivering over haar ruggengraat omhoog en ze stuurde haar hengst een smal zandpad

in dat omzoomd werd door hoge dennenbomen. Het rook naar sparappels en bloeiende hei.

Ze ademde diep in en huiverde opnieuw. Ze wist immers heel goed wat er daarna zou gebeuren. Ze had het gezien, een paar jaar geleden, ergens achter in de kruidentuin. In gedachten zag ze haar kamermeisje Annabella weer in het gras liggen, haar benen wijd uit elkaar, en haar ogen gefixeerd op het gigantische rode *ding* onder aan de buik van een onbekende man.

Esmeralda slikte. De man was goedgebouwd en knap. Hij zag er zo aardig uit. Maar dat was hij niet. Zonder enige waarschuwing had hij dat gezwollen harde *ding* in Annabella gestoten en die arme meid had het uitgegild. Van pijn, natuurlijk. Waarom zou ze anders zo geschreeuwd hebben?

Esmeralda's onderbuik trok samen bij de herinnering en vage gevoelens van schaamte vulden haar borst. In plaats van haar kamermeid te helpen, was ze weggerend, zo hard als ze kon.

Rusteloos wreef ze over haar neus.

Nee! Nee, ze vond het niet goed dat iemand dat soort nare dingen met háár zou doen. Nooit!

“Wel, wel, kijk eens wat we daar hebben,” hoorde ze ineens een mannenstem zeggen. “Wat een lief kip-

petje. En zo helemaal alleen in het bos.” Een door de zon gebruide hand greep de teugels ruw vast en dwong haar paard om te stoppen. Een andere hand greep haar arm. Een smerige, ongewassen hand met zwarte rouwranden onder de nagels.

“Afstappen, schatje,” beval een barse stem. “We gaan een beetje pret maken.”

Esmeralda voelde haar hart een tel overslaan en vervolgens begon het in haar keel te bonzen.

O nee! Ze zag wel zes mannen om zich heen.

Soldaten! Soldaten uit Groenland. Haar doods-vijanden!

“Afstappen,” herhaalde de soldaat.

“Laat me met rust, schoft,” siste ze. Ze trok haar voet uit de stijgbeugel en gaf hem een venijnige schop. Dat had ze beter niet kunnen doen. Een scherpe pijn schoot door haar teen, toen haar nagel zijn ijzeren harnas raakte. “Au!” kreunde ze.

De soldaat grijnsde. “Dat zal je niet helpen, wilde kat. Kom naar beneden.” Hij greep haar bij haar middel en voor Esmeralda iets kon doen om het te verhinderen, tilde hij haar uit het zadel en trok haar tegen zich aan.

Het ijzeren harnas was hard en voelde ijskoud aan. En de man erin rook naar zweet, verrotte vis en

schimmel. “Zet me neer,” snauwde ze boos. “Je doet me pijn.”

“Ik doe je nog veel meer pijn als je niet meewerkt,” beloofde hij. “En als je me niet gehoorzaamt, maak ik je af.”

“Gehoorzamen?” protesteerde ze verontwaardigd. “Jou? Nooit. En als je me durft aan te raken, laat ik je onthoofden!”

Hij barstte in lachen uit en zette haar neer. Toen haar voeten de grond raakten, begon ze onmiddellijk te rennen. Maar ze was omsingeld door zes zwaar gewapende soldaten en kwam niet verder dan een halve meter.

“Oké, bind haar aan die boom daar en trek haar kleren uit,” beval de soldaat. Hij wreef met zijn hand over de bobbel in zijn broek en grijnsde wellustig naar Esmeralda. “Je krijgt van mij de beste beurt die je ooit gehad hebt,” beloofde hij likkebaardend.

Esmeralda slikte heftig en probeerde wanhopig om zich los te rukken uit de grijpende handen, maar de mannen waren te sterk voor haar. Zonder op haar luide protesten te letten, sleepten ze haar naar een boom, duwden haar tegen de harde stam en gebruikten een ruw, stinkend touw om haar vast te binden.

De soldaat ging voor haar staan en kneep met zijn hand in de bult in zijn broek. “Ik zal je eens laten zien wat ik voor je heb,” kondigde hij met schorre stem aan. Daarna wees hij op de andere soldaten en voegde eraan toe: “En als ik met je klaar ben, dan mogen zij zich ook op je uitleven.”

Hij lachte vrolijk en haalde zijn grote rode harde pik uit zijn broek tevoorschijn. Er droop een doorzichtige, witte druppel uit een klein gaatje boven aan het gezwollen topje. Esmeralda’s bloed veranderde in ijs en haar hoofd begon in een radeloze paniek te zoemen, alsof er opeens honderden bijen haar neus binnen waren gevlogen.

Dit was een nare droom. Dit kon niet echt zijn!

Wat was die vent van plan met dat afschuwelijke rode ding? Wilde hij hetzelfde met haar doen als wat die man in de kruidentuin met Annabella had gedaan?

Dat kon niet waar zijn!

Ze schudde haar hoofd en beet wanhopig op haar onderlip om haar tranen tegen te houden.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, zei de soldaat: “Ja, ik ga deze grote harde pik lekker in je strakke kutje steken en ik zal je zo hard en zo diep neuken als ik kan.”

“Nee,” fluisterde ze. “Alsjeblieft, nee!”

De soldaat trok aan het keurslijfje van haar jurk. Er sprongen drie knopen af. Hij schoof de stof opzij, greep haar tepel en kneep erin.

“Au, je doet me pijn,” schreeuwde ze. “Laat me gaan. Ik ben geen boerenmeid!”

“Een kut is een kut,” antwoordde de soldaat met een grote grijns op zijn ongeschoren gezicht.

Hij was echt walgelijk. Ze moest proberen om vrij te komen. Ze moest!

“Maar luister dan toch! Mijn ouders zullen losgeld voor me betalen. Daarmee kun je iedere vrouw kopen die je wilt.”

“Ha, ha, denk je echt dat we die onzin geloven? Nee, meisje, bereid je maar voor op mijn pik.” Hij trok haar rok naar beneden en liet zijn hand in haar slipje glijden. “Doe je benen uit elkaar, liefje. Laat me je lieflijke zachte lipjes voelen.”

“Nee!” Ze perste haar benen stijf tegen elkaar en begon keihard te gillen. “Help! Help me dan toch! Laat iemand me helpen!”

“Weinig kans, schatje,” grijnsde de soldaat. “Er is verder niemand in dit eenzame woud.”

Hij duwde zijn hand ruw tussen haar benen en Esmeralda schreeuwde het uit.

“Wat is hier aan de hand?” klonk plotseling een zware mannenstem vanuit het kreupelhout.

“We hebben een wilde kat gevonden,” antwoordde de soldaat zonder te kijken. “We gaan haar wat manieren bijbrengen. Zin om mee te doen?”

“Laat haar met rust,” beval de mannenstem. Er klonk gekraak van takken die opzij werden geschoven en vanuit het kreupelhout sprong er een man soepeltjes in het midden van de open plek. Hij was helemaal in het zwart gekleed en er glinsterde een met bloed bevuurd zwaard in zijn vuist. Zijn gezicht was bedekt met een zwart masker.

“Maak dat je wegkomt,” beval hij. “Allemaal. Nu!” De soldaat trok zijn vingers uit Esmeralda’s slipje, draaide zich om en greep naar zijn wapen. Met zijn andere hand probeerde hij zijn broek over zijn stijve pik te trekken, maar dat lukte niet op tijd.

De atletische man in het zwart zette zijn zwaard op de keel van de soldaat. “Maak dat je wegkomt,” herhaalde hij op dreigende toon. “Of ik hak je in mootjes.”

“O nee! Het is de Zwarte Ridder,” riep één van de andere soldaten angstig uit. “Wegwezen!” En zo

snel als zijn benen hem konden dragen, ging hij ervandoor.

Ook zijn maten bedachten zich niet langer en spurtten achter hem aan.

De soldaat die Esmeralda had bedreigd, schrok zich rot. Hij hield zijn broek vast en zocht struikelend en vallend een goed heenkomen.

De Zwarte Ridder liep naar Esmeralda toe en stak zijn zwaard omhoog.

“O nee, alstublieft,” fluisterde ze. “Doe me geen kwaad.”

Hij glimlachte. “Ik wil je touwen doorsnijden,” legde hij uit en hij voegde de daad bij het woord.

Esmeralda wreef dankbaar over haar zere polsen. Ineens realiseerde ze zich dat ze halfnaakt voor hem stond. Haastig trok ze haar rok naar beneden en probeerde haar keurslijfje bij elkaar te houden om haar borsten te bedekken.

Haar knieën trilden zo erg dat ze niet meer kon blijven staan en ze liet zich naar beneden zakken, met haar rug tegen de harde bast van de dennenboom. “U... U hebt m'n leven gered,” fluisterde ze ademloos.

Hij kwam naast haar zitten. “Graag gedaan, dame.” Zijn stem klonk heel mannelijk.

“Ik heet Esmeralda.” Ze draaide haar hoofd opzij om hem aan te kijken en voelde haar ademhaling versnellen. Hij was knap, goedgebouwd ook, en zijn ogen achter het masker waren net zo blauw als de lucht boven hen. Ze waren zo helder dat er een groene schaduw in weerspiegelde. Het groen van de dennennaalden. Ze kon zelfs haar eigen reflectie erin zien – heel klein en kilometers weg. Alsof zij ergens heel diep in die ogen lééfde.

Ze zag een kleine twinkeling in het heldere blauw en om zijn mond krulde een rokeloze grijns.

“Dat weet ik,” zei hij.

“Dat weet u? Wat bedoelt u, dat u dat weet?”

“Ik ken je,” antwoordde hij. “Jij bent prinses Esmeralda, de mooiste vrouw van dit koninkrijk.”

“Maar... Hoe...”

“Kom je nooit buiten het paleis? Je portret hangt bijna overal.”

Esmeralda haalde haar schouders op. “Mijn ouders zijn altijd bang dat... dat er iets met me gebeurt. Ik mag niet alleen op stap.”

“Tot vandaag.”

“Nee, ik... ik ben gewoon weggereden. Dit is ons privépark, de tuin van het paleis. Ik had geen idee dat... dat...”

“Het is oorlog, prinses. Dit zijn gevaarlijke tijden voor een mooi meisje. Het land zit vol met plunderende soldaten. Zelfs in je eigen achtertuin.”

Ze duwde een krullende haarlok achter haar oor.

“U hebt mijn leven gered, meneer... meneer...”

“Ze noemen me de Zwarte Ridder,” antwoordde hij.

“Maar ik wil weten wie u bent. Wat is uw echte naam?”

“Wat zegt een naam?” antwoordde hij.

“U verdient een beloning. Hoe kan ik u belonen als ik niet weet wie u ben?”

“Ik heb niets nodig. Het was me een waar genoegen.”

“Maar natuurlijk krijgt u iets.” Ze realiseerde zich dat haar stem opgewonden klonk. “Vraag me wat u wilt en het zal van u zijn.”

“Wat ik maar wil?” herhaalde hij langzaam en ze hoorde een glimlach doorklinken in zijn woorden.

“Dat is een heel gevaarlijk aanbod, prinses.”

“Gevaarlijk? Waarom zou het gevaarlijk zijn?”

“Ik zou iets kunnen vragen wat je niet wilt geven.”

Ze duwde haar vingers tegen haar lippen. Wat kon hij bedoelen? Was er iets wat ze zich niet kon veroorloven? Ze was rijk. “Zolang u niet mijn hele ko-

ninkrijk wilt, kan ik u alles geven,” zei ze langzaam.

“Weet je dat zeker?”

“Ja, ik geef u mijn woord. Nou, wat zal het zijn?”

Hij grinnikte en zijn glinsterende blauwe ogen boorden zich diep in de hare. “Ik wil je kutje wel zien,” zei hij.

“M’n...” Er moest iets helemaal mis zijn met haar oren. Vroeg hij echt om... om haar... om haar daar beneden te mogen zien? Maar... “Dat is een belachelijk verzoek, meneer,” protesteerde ze.

“Waarom? Je bood me alles aan wat ik maar wilde. Dit is wat ik kies.”

“Maar mijn... U moet een grapje maken.”

“Echt niet. Ik ben nog nooit van m’n leven zo serieus geweest.”

“Ik kan... Nee, dat kan ik u niet laten zien...” stamelde ze.

Hij kwam overeind. “Het is goed, prinses. Het was me een genoegen om je te redden.” Hij stak zijn hand uit. “Kom, ik breng je naar huis.”

“Maar... Ik...” mompelde Esmeralda, helemaal in de war.

Ze was een prinses. Ze had hem haar woord gegeven dat ze hem alles zou geven wat hij vroeg. Hij had haar gewaarschuwd dat ze gevaarlijk bezig

was, maar daar had ze zich niks van aangetrokken. *Noblesse oblige*. Ze moest haar woord houden! Maar...

Wat zou er gebeuren? Als ze haar slipje naar beneden schoof en...

Een vreemde tinteling kriebelde langs haar ruggengraat omlaag en eindigde in het zacht fluwelen plekje tussen haar benen. Haar schaamlippen zwollen op. Een raar, maar heel opwindend, gevoel.

Esmeralda haalde diep adem. "Goed dan," fluisterde ze. "Je krijgt wat je wilt. Zeg me wat ik moet doen."

"Weet je het zeker?"

"Ja."

"Ik wil je niet dwingen om iets te doen wat je niet wilt."

Ze ging staan, en onder de bescherming van haar lange rok liet ze haar slipje zakken tot het op de grond viel. Ze voelde het beven van haar knieën en nog iets... een warm kloppend gevoel tussen haar dijen. Met half samengeknepen ogen keek ze hem gespannen aan. "W... Wat moet ik nu doen?"

"Ga zitten en laat me je kutje zien."

Ze ging zitten, maar hield haar rok nog steeds beschermend om haar naakte benen geslagen. Dus nu moest ze de stof opzij schuiven en... Haar schaam-